

[Aage Frandsen.]

der skal klare det. Der er jo også tale om FTF, og der er også tale om en række andre ting. Der kan være tale om nogle bestyrelsesmedlemmer, som måske ikke er organiserede i de normale organisationer. Hvordan skal de så sikres beskyttelse? Der kan godt blive tale om nogle huller i det, som eventuel bliver aftalt mellem arbejdsmarkedets parter, hvis der bliver tale om, at det er LO og Arbejdsgiverforeningen, der først og fremmest er forhandlere, men det er også en række andre organisationer. Det kunne vi altså have klaret her, men det er der altså ikke tilslutning til. Jeg vil da ikke benægte, at det, som særligt hr. Mølgaard var inde på, nemlig at der ikke var nogen risiko for, at det ikke var givet, at der opstår nogen situation, og at der er tale om en noget teoretisk skrivebordstankegang, og at der ikke skulle være mulighed for, at man ser nogle afskedigelser af bestyrelsesrepræsentanterne, synes jeg er ganske fantastisk. Vi har da set adskillige afskedigelser, også af tillidsmænd, som lå på grænsen til det overenskomststridige. Det er jo ikke så lang tid siden, vi havde en sag fra Ålborg. Manden var endda tillidsmandsbeskyttet, men alligevel kunne det lykkes i sidste ende at få denne mand afskediget. Sådan er det også givet, at bestyrelsesrepræsentanter, hvis de på en eller anden måde kommer til at genere virksomheden, kan tænkes at blive afskediget.

Der er jo en række ting i aktieselskabsloven, som vi må erkende kan medføre vanskeligheder for lønmodtagerrepræsentanterne, bl. a. hele spørgsmålet om tavshedspligten, hele inhabilitetsspørgsmålet. Vi må erkende, at det er meget vanskeligt at løse disse spørgsmål, men vi kan let risikere, at det så går ud over bestyrelsesrepræsentanter fra arbejdstagerside, som netop ikke er tillidsmandsbeskyttet. Det er derfor med en betydelig skuffelse vi nu må se, at folketinget ikke vil gøre det arbejde med aktieselskabsloven, som vi havde sidste år, færdigt, men vil overlade det til arbejdsmarkedets parter, hvilket måske betyder, at man fra arbejderside ved de kommende overenskomstforhandlinger må give afkald på andre ting. Det er meget skuffende. Specielt er det skuffende at høre, at socialdemokratiet, der plejer at varetage arbejdernes interesser, ikke tænker på dem i denne her forbindelse.

Erling Jensen (S):

Mens vi er ved det skuffende, vil jeg for det første sige, at for socialdemokratiet er det måske mest skuffende at høre, at hr. Aage Frandsen gerne vil medvirke til at bestemme overenskomststønskerne ved at hjælpe fagbevægelsen til, hvilke ønsker den skal fremsætte. Det klarer fagbevægelsen nok selv, hr. Aage Frandsen, det har den altid gjort hidtil og det plejer vi at respektere så vidt som overhovedet muligt.

Det andet, jeg ville sige, var, at når hr. Aage Frandsen blander sikkerhedslovgivningen ind, så ved hr. Aage Frandsen jo ganske udmærket, at hovedreglen omkring tillidsmandsbeskyttelsen altid har været og efter min mening fortsat bør være, at problemerne løses af overenskomstparterne på initiativ af fagbevægelsen. Hr. Aage Frandsen føler sig sikkert også overbevist om, at det ikke bliver noget uoverkommeligt overenskomstkraft i en situation, hvor begge arbejdsmarkedets parter har erklæret sig positive over for hele medarbejderrepræsentationen.

Mens vi er ved skuffelsen, var jeg måske nok lidt skuffet over, at hr. Aage Frandsen på et tidspunkt, hvor der ikke er noget, der indicerer manglende god vilje hos arbejdsmarkedets organisationer på dette punkt, ligesom drager den gode vilje i tvivl.

Jeg tror, vi trygt kan overlade til arbejdsmarkedets parter med fagbevægelsen som initiativtager at løse dette problem. Det må også have været hr. Aage Frandsens tidligere mening og hr. Aage Frandsens partis tidligere mening, idet de ikke fremsatte forslag om tillidsmandsbeskyttelse, da vi behandlede aktieselskabsloven og anpartsselskabsloven.

Ordføreren for forslagsstillerne (Aage Frandsen) (SF):

Jeg skal naturligvis ikke bestemme, hvilke overenskomstkraft man fra arbejderside skal stille op ved overenskomstforhandlingerne. Det, jeg gjorde, var bare at prøve at antyde, at hvis der er ting, som vi kunne have løst i folketinget, og som vi ikke løser i folketinget — og det er krav, som særlig ønskes rejst fra arbejderside — så kan man risikere, for at sige det mildt, at hvis disse krav skal gennemføres, så kan det gå ud over andre krav. Jeg synes det er ganske natur-